

— И за туй ми искашъ прошка?»

Но Кармена го стиснѣ тѣй живо, цалунѣ го и го облѣ съ сълзытъ си съ тѣквози покѣртенѣе и трепетѣ почти, щото донѣ Жуанѣ наченѣ да са безпокои.

« Ще ми истѣлкувашѣ ли какво е туй? рече на Аиша, която, прижѣлтѣла, но спокойна, имаше очитѣ си обѣрижѣты на часовника.

— Нищо генерале . . . заклевамѣ ти са . . . Боли я глава, . . . мигренѣ, който ѣ доде изведнажѣ . . . не трѣба да са боишѣ . . . и ако още . . . ѣ доде студѣ . . . не е нищо.

— Нищо рече старецѣтъ оплашенѣ.

— Може . . . и да пожѣлтѣе . . . да падне . . . туй я е слитало много пѣти, и мене даже . . . да ѣ додѣтъ нѣкои спазмы, нѣкои нервическы раздраженія . . . »

Д'Агвиларѣ извика и искаше да стане отѣ стола си; но Аиша го сирѣ като му рече:

« Не! не! . . . успокой са . . . нема нищо, видишѣ го самѣ! прижѣлтѣла е, но не е припаднала, не страдае . . . Не ли тѣй, Кармено? Нема студѣ! и като я дрѣпнѣ за рѣжа, попита я, не е ли истинна? . . . И съ сичко туй, тя все гледаше на часовника, часѣтъ изминува и ты немашѣ нищо . . . какѣто и азѣ.

— Да! да! извика Кармена, и очитѣ ѣ блѣсенѣхѣ отѣ радость.

— Не ти ли го казвахѣ . . . че тѣ сѣ измамены . . . че имаше надѣжда . . . до сега щѣхмы да сме на други свѣтъ . . . чуешѣ ли . . . Единѣ часѣ са минѣ и часовникѣтъ бие!»

Невиннытъ момичета бѣхѣ спасены!

Като нададохѣ радостны викове, двѣтъ момичета паднѣхѣ на краката на стареца! послѣ са исправихѣ и като са смѣяхѣ за страха си, плескахѣ съ рѣцѣ и играяхѣ.

Но тогасѣ д'Агвиларѣ са смая. Той помисли че тѣ си изгубили ума.

« Да не сте си изгубили ума?

— Не, отговори Аиша, защото та обѣчавѣ нера-